

ZDENĚK ŠTĚPÁNEK

Shangri-La

Zdeněk Štěpánek

Shangri-La

© Zdeněk Štěpánek, 2023
© Nakladatelství Jindřich Kraus – Pragoline 2023

ISBN: 978-80-7517-052-1

ZDENĚK ŠTĚPÁNEK

Shangri-La

Předmluva

Shangri-La je smyšleným místem, které se poprvé objevuje v knize „Lost Horizon“ (v češtině „Ztracený obzor“) britského autora Jamese Hiltona z roku 1933.

Shangri-La je synonymem pro ráj na zemi, místo žijící v neustálém štěstí a míru, izolované od okolního světa. Je to bezpečný přístav i útočiště, kde člověk nachází klid, čas a prostor pro vlastní myšlenky, touhy i víru. Místo, kde dochází ke vzájemnému souznění přírody, těla, duše i ducha.

Shangri-La je také niterní prostor pro rozjímání, přemýšlení a kreativní tvorbu.

Shangri-La připomíná i snění o něčem exotickém, vzdáleném, nedotknutelném, skrytém, nekonečném. Je to napůl reálný a napůl duchovní prostor, plný záhad a tajemství, který se neustále prolíná. Prostor, který je a bude předmětem celoživotního hledání a toužení, a to jak srdce, tak i duše.

Fotografie v knize reflektují myšlenku Shangri-La.

Byly pořízeny v přírodním prostředí unikátní zahrady, která spojuje čtyři základní živly – voda, oheň, vítr a země, jejichž hlavním představitelem je žena.

Voda očisťuje, léčí, harmonizuje a je také základem života.

Oheň představuje vášeň, touhu, srdce a energii.

Je podstatou života, zdrojem bytí, tepla, lásky a lidství.

Vítr symbolizuje vířivou spirálu, prostor a myšlenky, otevírání vědomí, poznání a v neposlední řadě i spojení Nebe se Zemí.

Země ztělesňuje čistou přírodu, živoucí planetu, biosféru a také bytost, která nás zplodila a živí naše tělo.

Shangri-La je v podání této knihy něco jako:
„RÁJ NA ZEMI ZTRACENÝ V OBZORU“.

Intra

Johann Wolfgang Goethe,
Torquato Tasso

Jak skála stojíš pevně tu,
já zdám se vlnou v bouřném rozletu,
však myslí na to, že i síla tvá je jenom dar,
že příroda sic tvrdou skálu pevně zapustila,
však vlně dala vzruch,
v tom zas její síla.
Posílá bouří, vlna uletí,
houpá se, dme, v pění se překotí.
A ve vlně té se slunce zrcadlilo,
hvězdy se koupaly, měsíční světlo lilo
v ni zář svou magickou a stříbrný svůj svit.
Vše je pryč – ta záře i ten klid.
V nebezpečí sám sebe nepoznávám
a nestydím se upřímným teď' být.
Zlomeno kormidlo, loď moje ztroskotává,
paluba pode mnou se zvolna propadává
a obě ruce mé jen tebe hledají,
tak jako trosečník se chytá skály,
když bouří unikl,
jež dohřímává v dáli...

Nic

Ležíš na křídlech anděla,
chceš vzlétnout na měsíc,
když zem poprvé se zachvěla,
když zem poprvé se zachvěla,
prošla jsi cestou bez hranic,
tvář v zrcadle se zarděla,
a přesto nestalo se vůbec nic.

Nestalo se vůbec nic,
jedna vteřina umřela,
když sen protnul pŕlměsíc,
když sen protnul pŕlměsíc,
jediná vteřina v něm umřela,
zatímco jsi vyšla do ulic
s úsměvem, kterým jsi mě sváděla.

Vyšla jsi do ulic
s úsměvem, kterým jsi mě sváděla,
nemusíš říkat vůbec nic,
nemusíš říkat vůbec nic,
tvá nevinnost zardělá
do nebe, jak pták si letí,
arytmie ze srdce ti zmizela,
růže z krve vykvete ti.

Byla jsi trochu nesmělá,
když na rtech vločka ulpěla,
nestalo se vůbec nic, a přece vše jsi změnila,
vše najednou jsi změnila, a přece nic,

nebude vážit nikdy víc,
než okamžik, kdy jak šíp jsi vletěla
v stíněný prostor bez hranic.

Jako šíp jsi vletěla
do měst, parků, do vesnic,
s plamínky v očích anděla
nech tóny písní rozeznít,
nech tóny písní rozeznít,
oheň zapal na knotech svíc,
tuhle chvíli za nic nechceš vyměnit.

Za nic nechceš vyměnit
nádech pulzujících plic,
chtěla bys umřít, ale musíš žít,
tak dlouhá je cesta na měsíc,
dlouhá je cesta na měsíc,
bez otázek a odpovědí,
bez známek a pohlednic.

Tvá vroucí píseň dozněla,
když k zemi padl další list,
slza štěstí na něm ulpěla
jako láska bez hranic,
jež nezná rub a nezná líc,
nezná rub a nezná líc,
láska nová bez hranic,
přítom nestalo se vůbec nic,
a přece vše jsi změnila.

Krásnější

Napouštíš si vanu,
den v pěně měníš ve sny,
když otvíráš oči k ránu,
nádhera je výraz přesný.

Zabaleno ve zlomcích světla
dýchá tvé sametové přítmi,
po noci, kdy k hvězdám vzlétla
láska kolébána mými rytmy.

Na papír tužkou maluji
vlasy větrem se ti vlnící,
přítom víc než život miluji
zatmění očí ve tvém měsíci.

Je toho však mnohem víc,
co mě k tobě stále žene,
polibky vážu do kytic,
tajemství srdce odemčené.

Touha s vášní se vzduchem prolíná
jako obraz něžné krásy,
když ti padám do klína,
jak noty přání pod tvé řasy.

Slyším tlukot tvého podpatku,
stůj! Kdo jiný mě z pekla spasí,
jsme na samém začátku,
i z hřebene líbal bych, i z hřebene, tvoje vlasy.

Mám rád struny něžných kytar

Mám rád struny něžných kytar,
mám rád klavír tvořící první větu,
mám rád housle hladící po těle,
mám rád kontrabas přicházející z jiných světů,
mám rád flétny tvářící se nesměle,
mám rád harmoniku, když sny míchá,
mám rád citeru plující v moři,
mám rád banjo smějící se z ticha,
mám rád lyru, jež vášní hoří,
mám rád křídlovku procházející každým svalem,
mám rád kastaněty s jejich nepolapitelnou energií,
mám rád tamburínu v běhu neustálém,
mám rád zvony tavící historii,
mám rád mandolínu sténající až kamsi k nebi,
mám rád harfu, jež hřeje tváře,
mám rád jedinou píseň mezi všemi,
mám rád klarinet píšící ti do díře,
mám rád varhany, jež mýty boří,
mám rád akordeon, když nebe stmívá,
mám rád tympány, jak silou tvoří,
mám rád hoboj, když srdce skrývá,
mám rád violu tančící pod nebesy,
mám rád loutny, když se chvějí,
mám rád bicí, které děsí,
mám rád akordy, jež vyprávějí,
mám rád plačící saxofon,
mám rád refrén, který žije,
mám rád první i poslední tvůj tón,
miluji všechny tvoje melodie.

Jak

Jak chutnají rty její,
jak se nebe otvírá,
jak se dlaně ve tmě chvějí,
jak se délka času změnila,
jak hebká bude kůže její,
jak teplé dlaně bude mít
a jaký úsměv v obličejí
nechá při snídani rozzářit?

Jak vonět budou vlasy její,
jak projedeš s ní celý svět,
jak necháš slova na později,
jak jim bude rozumět,
jak hluboko vašeň prorůstá,
jak pohladíš jí kolena,
jak políbíš ji na ústa,
jak moc je láska šílená?

Jak zjistíš, co má nejraději,
jak zkrátíš vesmír mezi vámi,
jak utratíš čas v beznaději,
jak rozkveteš v ní na všechny strany,
jak poznáš touhu z jejich gest,
jak se váží rovnováha,
jak ji můžeš prsty svést,
když srdce buší a mozek váhá...

Jak jsou krásné tváře její,
jak ji vezmeš za ruku,
jak se skutky odpouštějí,
jak necháš před rozloučením pomlku,
jak pohlédneš do plamene,
jak položíš ji do mechu,
jak vzbudíš oči unavené,
jak bude dýchat bez dechu?

Jak odletíš s ní ke hvězdám
a přitom ležet budeš na zemi,
na to se tě, Bože, ptám,
jak najdeš cestu ztracený,
jak se stane částí tvou
a dřív než světlo zcela zhasne,
jak zklidníš duši bolavou
a změníš mraky v nebe jasné?

Kde najdeš všechny odpovědi,
kdy se znovu setkáme,
napětí střídá póly jak drátek mědi,
a to se skoro neznáme,
nevím, co tu osud kuje,
snad oheň v krbu nevyhasne,
kéž vstříc mi loď tvá pořád pluje
jak nebe vzdechů polohlasné.